

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Zespołowi Szkół Kształcenia Ustawicznego
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2015 r.,
skargi powódki o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu
Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt III PK 74/10,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 19 maja 2011 r., III PK 74/10, oddalił skargę kasacyjną wniesioną przez powódkę A. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 21 kwietnia 2010 r., którym oddalono apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 10 grudnia 2009 r.

W dniu 11 maja 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła, druga już, osobiście sporządzona przez A. K. skarga o wznowienie postępowania sądowego w sprawie zakończonej powołanym wyżej wyrokiem Sądu Najwyższego, w której domagała się ona uchylecia tego wyroku oraz poprzedzających go wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w Krośnie. Ponadto autorka skargi żądała

uchylenia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 r., III PO 1/15, odrzucającego jej pierwszą skargę o wznowienie postępowania. Powołała się przy tym na naruszenie „zasady godności z art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Skarżąca zaznaczyła też, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojego postanowienia pominął pełnym milczeniem powołaną podstawę konstytucyjną wniosku o przyjęcie skargi do merytorycznego rozpoznania, tj. art. 77 ust. 2 Konstytucji, zgodnie z którym zamykanie w ustawie zwykłej drogi sądowej w sprawach dotyczących sfery praw/wolności człowieka i obywatela unormowanych w ustawie zasadniczej jest niedopuszczalne i zakazane.

Skarżąca podniosła również, że „przerzucanie na nią następstw ujemnych skutków swoich własnych niedopuszczalnych czynności i zaniechań przez ponowne żądanie zachowania wymogu określonego w art. 87¹ § 1 ustawy procesowej pozostaje w jaskrawej sprzeczności z wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadą sprawiedliwości społecznej, którą Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie łączy również z zakazem arbitralnego, niesprawiedliwego traktowania jednostek przez Państwo”.

Zdaniem wnoszącej skargę, Sąd Najwyższy nie odniósł się również do drugiej podstawy skargi o wznowienie postępowania, tj. art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (91/533/EWG).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak to już wyżej zostało podniesione, obecnie oceniana skarga o wznowienie postępowania wniesiona przez A. K. jest już drugim takim pismem będącym przedmiotem postępowania przed Sądem Najwyższym. Wypada też przypomnieć, że poprzednia skarga została odrzucona przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 marca 2015 r., III PO 1/15, w którego uzasadnieniu wyczerpująco omówiono nadzwyczajny charakter skargi o wznowienie postępowania oraz szczególne rygory, którym musi ona podlegać, zarówno w zakresie formy, jak i

treści. Obszernie wyjaśniono również przyczyny, dla których w odniesieniu skargi o wznowienie postępowania wnoszonej do Sądu Najwyższego obowiązuje przewidziany w art. 87¹ k.p.c. przymus adwokacko-radcowski, którego niedochowanie powoduje, z mocy art. 410 § 1 k.p.c., odrzucenie skargi bez poddania sformułowanych w niej zarzutów merytorycznej ocenie, nawet jeśli odwołują się one do przepisów Konstytucji RP.

Podzielając w pełni te zapatrywania, Sąd Najwyższy w obecnym składzie stwierdza zatem, że skoro obecnie oceniana skarga powódki jest dotknięta tą samą nieusuwalną wadą, to także musi podlegać odrzuceniu. Dlatego, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. art. 87¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.